

ZEUS KABADAYI

Kırdığın Yerden **Kırıl**

hayykitap
EDEBİYAT

İLK BASKI: 15.000 ADET

Kırdığın Yerden Kırıl

ZEUS KABADAYI

..... / /

Hayykitap - 1042
Edebiyat - 231

Kırdığın Yerden Kırıl
Zeus Kabadayı

Hayykitap Genel Yayın Yönetmeni: Rauf Baysal
Editör: Canan Öztürk
Kapak Fotoğrafı: Adem Meleke
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
İç Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-8222-89-0
1. Baskı: İstanbul, Şubat 2024

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap

Anadolu Hisarı Mah. Sine Sk. No: 45/1
Beykoz 34810 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Kırdığın Yerden Kırıl

ZEUS KABADAYI

Zeus Kabadayı

Zeus Kabadayı, 1990 İstanbul Üsküdar doğumludur. “Hayalim”, “Karanfil” ve “Haykırı” isimli üç müzik albümü çıkardı. Youtube’da, senaristliğini ve yönetmenliğini üstlendiği *Yarabandı* isimli dizinin aynı zamanda oyuncu kadrosunda da yer aldı.

Hayykitap’tan yayımlanan kitapları:

Kırdığın Yerden Kırıl, Şubat 2024
Beni Yarım Bıraktın, Şubat 2022
Artık Daha Güçlüyüm, Eylül 2020
Mutlu Olmak İstiyorum, Ekim 2019
Sevseydi Gitmezdi, Mayıs 2018
Beni Neden Sevmedin?, Ekim 2017

Bu Yaşıma Kadar Bir Kere Gönlümü Alsalar,
Hepsine Canımı Verirdim.
Şimdi Canlarını Verseler Gönlümü Alamazlar.

KIRDIĞIN YERDEN KIRIL

*B*eni deęiřtirdiler, seni de deęiřtirdiler mi?
Bana yeri geldi acımadılar da.
Öylece suratıma bakıp güldüler.
Ben de bir karar aldım.
Hayatta cam gibi olacaktım, biri beni kırırıyorsa ben de onları
kesecektim.
Ve kestim de.
Gözümü bile kırpmadan bana kim zarar vermeye kalktıysa
onu hayatımdan çıkardım.
Çünkü şunu anladım:
Seven taraf sadece benmişim. Ben değer veriyormuşum,
ben sahipleniormuşum.
Ben savaşıyormuşum.
Aslında kimse için pek değerim yokmuş.

Tıpkı masallardaki gibi bir varmışım, bir yokmuşum.
Ne kadar acımasızca, değil mi? Mesela sen birinin seni sevmesi
için hiç savaş verdin mi?
Onun o kocaman gözlerinin içine bakıp
haykırırcasına, “Beni sev!” diye bağırdın mı?

İçinden...
Ben içimden çok bağırdım; “Allah aşkına beni sev!” diye...
Ama duyan olmadı.

Duysa ne fark edecekti ki? Kocaman bir hiç!

Hiçin içinde boşluk. Boşlukta sen, boşlukta ben.
Bizi neden anlamazlar biliyor musun? Çünkü onlar hiç yalnız kalmadılar.

Yalnızlığın o koyu sularının içinde kaybolmayı bırak,
iskelenin ucuna kadar yürüyüp denizin içine bile bakmadılar.

Çünkü sadece cesareti olanlar boğulmayı göze alır.

Ben mutlu olmayı seçiyorum. Ve kim bana ne yaparsa yapсын
artık sadece O'na havale ediyorum.

O kim mi? Allah.

Ve Allah der ki:

“Kulum,
Sen gün gelir sana yapılanı unutursun.
Ben unutmam!”

Bana ne yapıldıysa hepsini O'na havale ettim. Artık benden çıktı.
Herkesin yolu açık olsun.

Çünkü onlar da beni bir hoşça kala sıgdırmışlardı. Dün bana deli-
ler gibi âşık olan kadının yarın benden hangi bahaneyle nasıl ayrıl-
lırım çabasını seyrettim. Bu benim için zor ama güzel bir sınavdı.
Ve biliyor musun, sınavı geçtim.

Umurumda bile olmadı, gelişine vurdum.
Kazanmak ya da kaybetmek sorun değildi.
Önemli olan yaşamaktı, güzel bir hikâyeydi, okudum bitti.

Ben kin tutan biri hiç olmadım. Bana ne yaptılarsa orada bıraktım
ve devam ettim.

Devam etmeseydim de yarı yolda mı kalsaydım? Ben kavga
ederken “Sana hakkımı helal etmiyorum!” diye bağırırsam bile,
kendi içimden “Allah'ım helal ediyorum.” diyen biriyim.

Zaten hep bu içimizdeki merhametten kaybetmedik mi? Bize
bir tokat atsalar hemen diğer yanağımızı çevirirdik. Ne yaptı-
larsa affettik, affettim.

Her zaman derim; affet ama neyi affettiğini unutma, diye.
Ben de unutmadım. Kendimi topladım ve artık şunu diyorum,
eminim sen de öyle diyorsundur:

Biri gözünün içine bakıp yalan söylediğinde yalan söylediğini anlı-
yorsun... ya da aldattığında... ya da terk etmek üzere olduğunda...

Çünkü o kadar antrenmanlısın ki, o kadar biliyorsun ki bu duyguları,
o filmi ben seyrettim diyorsun.

Diyorum. Diyoruz.

Bana ne yaptılarsa her şeyi affediyorum ama içten içe şunu
söylüyorum:

Seni Allah'a havale ediyorum ve ben ol istiyorum.

Kırdığın yerden kırıl!

Kırıl ki beni anla.

Kırıl ki ben ol.

Eyvallah.

““

Gücüm Olmadığından Değil,
Tenezzül Etmediğimden.

KÖPEK

Sen ve ben neden hemen âşık oluyoruz, biliyor musun?

Sevgisizlikten.

Sevgiye aç olduğumuzdan, çocukluğumuzda yeterince ailemiz tarafından sevilmemekten dolayı. Keşke ailem beni daha fazla sevseydi ve daha fazla sahip çıksaydı. Eğer öyle olsaydı, bu kadar çabuk âşık olmazdım. Bazen kendimi bir köpek gibi hissediyorum. Sokak köpekleri nasıl olur? Onlar genellikle her şeyden korkarlar, ufacık bir ses bile onları ürkütür. Yani, bizim gibi yalnızdırlar. Ayrıca saldırgan olabilirler çünkü başka kimseleri olmadığı için kendilerini korumak zorundadırlar. Bizim durumumuz da buna fazlasıyla benziyor. Ailemiz, dostlarımız ve arkadaşlarımız dediğimiz insanlar bizi nasıl kandırıyorsa, sokaktaki hayvanlar da kendilerine zarar verenlere karşı saldırgan olmak zorunda kalırlar. En çok da hangi yönümüzün benzediğini biliyor musun?

Biraz sevgi verirsen,
Bir kafasını okşarsan,
Hemen seni sahiplenirler. Benim gibi.

Kim bana birazcık sevgi gösterirse,
Kim yüzüme gülümserse,
Kim artık benim yanımda olduğunu söylese,
Ona canımı vermek isterim.

Ve biliyor musun?

Bu hayatta bir kere gönlümü alsalardı onlara canımı verirdim, şimdi canlarını verseler gönlümü alamazlar.

Herkesi kırgınım. Yağmur altında ıslanan o köpek gibi yalnız, sinirli ve kimsesizim.

Önemli değil.

Sahte bir şekilde sevmek yerine hiç sevilmem daha iyi.

Zaten hayatta her şeyin sahte olmasına kırgınım.

Arkadaşlıklar sahte.

Dostluklar sahte.

Sevgiler sahte.

Ben, benim elimi tutmak istemeyen birinin elini tutmak istemem.

Ben, ona "Seni seviyorum." dediğimde, bana yarım ağızla "Ben de." diyen birini istemem.

Ben, ona sarıldığımda, bana istemeyerek sarılan birini istemem.

Sen ister misin? Ya da kim ister ki bu iğrenç durumu?

Şu anda bir ilişki içinde olanlar bir mucizeyi başarıyorlar, farkında değiller.

Bu yüzden onlara senin ve benim adıma seslenmek istiyorum:

Sevginin değerini bilin.

Sevgi kaybedilecek ya da tekrar tekrar bulunacak bir şey değildir.

Eğer biri gerçekten gözlerinin içine bakarak sana "Seni seviyorum." derse, onu kaybetme.

Ancak içinde bir yerlerde bir soru işareti varsa, gerçekten seni seven birini kandırma. Onun gitmesine izin ver.

Çünkü eğer o kişi senden ayrılırsa bir kez ölür ama sevgisizliğini gördüğü her an, bin kez ölecek.

Bunu kimseye yapmayın.

Bana yaptılar.

Gözlerimin içine bakarak "Seni çok seviyorum." dediler.

Ve ben inanmış gibi yaptım.

Beni sevmediğini biliyordum.

Beni istemediğini biliyordum.

Bir yara bandı olduğumu biliyordum.

Buna rağmen, umursamadan devam ettim.

O kemiği kırdım.

Tüm çatırdamalarını vücudumda hissettim.

İnsan sevgisizlikten neler yapabilir sorusunun cevabını bulmuş olarak burada, önünüzde eğiliyorum.

Ayrıca en çok şuna üzülüyorum:

İnsanlar yanınıza gelip "İyi misin?" diyorlar, değil mi?

"İyiyim." demek beni çok üzüyor.

Çünkü iyi değilim.

Uzun zamandır iyi değilim.

Çünkü sen ve ben sadece birbirimize "Kötüyüm." diyebiliriz.

Dünyadaki herkes "İyi misin?" diye sorarken, ben sadece onun sormasını isterim.

Çünkü ben sadece ona "Kötüyüm." diyebilirim.

Neredeyse gel. Çünkü çok kötüyüm.

“

Kanatlarımı Kırıp Benden Uçmamı
Bekleyemezsiniz.

Kırdığın Yerden Kırıl

Bazen gitmek gerek, hiç görmediğin yerleri görmek için... Bazen her şeyi unutmak gerek, en sevdiğin şarkıyı silip ilk defa duyuyormuş gibi dinlemek gerek. Sevmek gerek, sanki hiç o acıları tatmamış gibi yeniden tanışmak gerek. Yardım etmek gerek, bazen de yardım edilmesine izin vermek gerek. Yaraların derin de olsa dikiş atılmasına izin vermek gerek. İçindeki merhamet seni sen yapan şey olsa da, bazen merhameti bir kenara bırakman gerek. Kalbini bazen kilitleyip saklamak gerek, bazen de gül bahçeleri sunmak gerek. En önemlisi “ah” almamak gerek.

Gün gelecek, herkes buluşacak ya öbür tarafta. Ben sırf seni öte tarafta görmeyeyim diye hakkımı helal ediyorum. Ama sana tek bir cümle edeceksam, yüreğimden geçirecek şunu söylemek istiyorum: KIRDIĞIN YERDEN KIRIL! Kırdığın yerden kırıl sevgilim, kırdığın yerden kırıl.

Sence de yeterince üzülmedik mi, yeterince hissetmedik mi acıyı? Son zerresine kadar tasarladığım her şeyi artık yorumlamayı bıraktım, olduğu yerde kalsın dedim, peşin peşin söyledim. Olmayacaksa yormayın dedim. Sevmeyecekseniz beni, rahat bırakın dedim. Bence sen de öyle yapmalısın. “Sevmeyeceksen git, canım yeterince yandı bir de sen yakma.” Artık bunu demek zorundayız: Kötü insanların dünyasında yaşamaya hak kazandık. Bir arkadaşına bakıp çıkacağız diye bir şey yok. Ya gelecekle, bundan sonra bizim olacaklar ya da hiç hayatımıza girmeyecekler.

Benim çocuk yaşta gülümsememi benden çaldılar.
Siz siz olun, hiçbir çocuğun gülümsemesini çalmayın. Büyüyünce gülmeleri çok zor oluyor.